

måske have tænkt på, at det var levende mennesker, der blev draget ind i det.

Enhver, der har siddet i en kommunalbestyrelse eller et amtsråd, ved, at politiske beslutninger har konkrete følger for konkrete mennesker. Det ville være sundt, hvis et flertal i Folketinget også følte sådan en gang imellem, og det ikke bare blev til paragraffer. Derfor må velfærds- og forsørgerstatsdiskussionen efter CD's opfattelse handle om, hvordan vi får råd til velfærdsstaten, i stedet for at vi hele tiden diskuterer, hvordan vi skal skære ned i velfærdsstaten.

Lad os dog tage det offensivt i stedet for hele tiden defensivt at sige, at det har vi ikke råd til. Det kunne jo godt være, at bl.a. et velfungerende erhvervsliv kunne være med til at skabe de penge i Danmark, der gør, at vi faktisk har råd til en fornuftig velfærdsstat.

Nu er det jo blevet en politisk vane herinde at rotte sig sammen omkring regeringen, at pådutte regeringen et forslag og så i øvrigt at rende bagefter, når det forslag skal gennemføres. Jeg tænker selvfølgelig på transportomkostningerne for de studerende, hvor jeg synes, det er meget pinligt at se Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet sammen med Enhedslisten og SF presse regeringen til at lave en ordning omkring de transportfradrag, hvorefter Venstre og De Konservative render lige så hurtigt, som de overhovedet kan, når man skal udmønte den. Og bagefter beskylder de i øvrigt regeringen for at arbejde sammen med venstrefløjen. Jeg synes, det er en pinlig måde at optræde på. Vi har set nogle eksempler på det, og jeg vil godt opfordre Venstre og De Konservative til at lade være med sådan noget pjat. Det er jo spil for galleriet, og det er jo i virkeligheden partitaktik af den groveste skuffe, og det synes jeg man skal holde op med.

Og dér ligger hjemmeservice jo så også – i partitaktikkens hellige navn. Jeg respekterer trods alt Venstre, det gør jeg, fordi Venstre jo ideologisk er imod hjemmeservice. Jeg undrer mig en lille smule, for jeg har haft talrige Venstreborgmestre rendende, der alle sammen sagde, at vi i hvert fald ikke måtte fjerne hjemmeservice, for det havde vel nok været godt i deres kommune, men det ændrer jo ikke noget ved, at Venstre herinde altså gik imod hjemmeservice. Det er der så ideologiske grunde til.

Men jeg synes, det er lidt mere ærgerligt, at Det Konservative Folkeparti ikke ville være med til hjemmeserviceordningen, for de har jo rost den. De har jo sagt, at det bestemt var noget,

man godt kunne gå ind for, men man ville bare have et fradrag i stedet for et tilskud, og dér må jeg bare minde om, at lavede man fradrag på dette område, ville det stort set ikke virke, for hvis man forestillede sig, at mennesker skulle gemme en regning i et år og så i øvrigt få nogle penge tilbage i skat om et år, så er afstanden til det sorte arbejde altså ikke ret lang.

Så Det Konservative Folkeparti har ikke spillet særlig positivt her. Sandheden er jo, at hjemmeserviceordningen i virkeligheden er den mest fremsynede erhvervspolitiske indsats, der er sket for mennesker, som ellers ville være arbejdsløse, og som næppe ville kunne komme ind på det danske arbejdsmarked. Det er jo en indsats, der er rettet direkte mod nogle grupper, som vi ved ville blive udstødt, og som ville få problemer, og derfor er der megen god grund til, at hjemmeservicen blev gennemført som permanent ordning.

Man skal jo da heller ikke helt underkende den familiepolitiske side af det. Jeg tror faktisk, at mange familier har det ganske udmærket med at samles om andet end støvsugeren og støvekluden, og som i hvert fald godt kunne lave noget andet fornuftigt, når de var sammen – noget, som man rent faktisk også kunne få fornøjelse af, og dér kan hjemmeservicen så hjælpe.

Året her blev jo også året, hvor man fra alle partier bekræftede støtten til kampen for de sindslidende, og det kan jeg da kun glæde mig over. Der er sket meget i de sidste 5-6 år. Ikke så meget ude i landet, men der er sket meget i Folketinget. Jeg kan godt huske dengang, Venstre havde sundhedsministerposten, hvordan man hånede os andre, når vi kom slæbende med eksempler på, hvor galt det gik, og nu kan jeg da glæde mig over, at der er et meget aktivt Venstremedlem af Folketinget, der er med i kampen her. Jo, der sker dog et eller andet.

Pengene er der jo også; det er glimrende med satspuljeforlig og alle disse forskellige ting, men amter og kommuner kniber det jo lidt med at få med, og jeg håber da, regeringen i det kommende år – vi kan jo vende tilbage til det i åbningsdebatten – vil lægge pres både på amter og kommuner for, at der faktisk sker noget for de penge, de får, og at de rent faktisk også forsøger at holde op med den kassetænkning, som jo er pinlig på dette område, hvor mennesker kommer i klemme igen og igen, fordi der bliver spillet bold med dem fra system til system. Jeg håber, at man i sommerens løb kan lokke amter og kommuner til at gøre denne indsats. Jeg